

Monika

Bohunka

Na dlouhé měsíce si nechají zdát o své posteli, hygienických návycích i sociálních jistotách. Cestování se stalo jejich drogou, o niž se nehodlají s nikým dělit, a rozhodně nepotřebují držet za ručičku. Ke splnění snů stačí třem odvážným cestovatelkám surf, motorka či jen zvednutý palec na kraji silnice.

text: Marek Táborský
foto: archivy cestovateleka,
Lioneer Photostudio

Dominika

SAMY KOLEM SVĚTA

NA VRCHOLU BLAHA. „Strašně se bojím stereotypu, nejistota je pro mě určitý druh svobody,“ říká Monika Borková, která se nyní chystá prostopovat Irsko, Island a Kanadu. Její zážitky z cest můžete sledovat na facebookové stránce I'MON da road i stejnojmenném internetovém blogu.

Jak upoutat pozornost řidičů při stopování? Třeba cedulí Around the world (Kolem světa). „Vyrobita jsem si ji po cestě z Balatonu do Záhřebu, když mi nikdo nechtěl zastavit. A hned se začali chytat,“ směje se šestadvacetiletá Monika Borková. Se zdviženým palcem u krajnice procestovala východní Asii, stopem zvládla cestu z Turecka do Anglie, odkud v dubnu vyráží směr Irsko, Island a Kanada. „Za rok ji chci projet od východu k západu,“ plánuje.

Specifická cedulka jí dává svobodu vybrat si svého řidiče. „Nevědí, kam jedu. Když se mi někdo nezdá, zdvořile odmítnu, že mířím jinak,“ prozrazuje svůj recept s tím, že nejlépe se stopuje na Balkánu. Horší zážitky má naopak s příliš dotěrnými Italy. „Po pěti minutách na mě zpravidla začali sahat. To jsem pak začala předstírat nevolnost. Radši zastaví, než abych jim pozvracela auto,“ prozrazuje obranný fígl.

Zažila jen jednu krizi. V Indonésii se jí pokusili v autobusu znásilnit řidič a výběrčí peněz. Naštěstí se ubránila. „Málem jsem se zhroutila, šla jsem pak v noci do města polní cestou. Všechno na mě padlo, svalila jsem se s pláčem do trávy a řekla si, že to balím. Najednou za mnou přišla koza a zamečela na mě. Hrozně mě to rozesmálo, postavila jsem se na nohy a řekla si, že jsem asi tam, kde mám být.“

Útěk před stereotypy

Monika Borková se do světa vydala v roce 2014. Šlo o spontánní rozhodnutí. „Rozěšla jsem se se svou přítelkyní, kterou

jsem si ve 23 letech vzala,“ vypráví. „Hodně jsem tehdy pila. Jedno ráno jsem se probudila a zjistila, že jsem si v noci zabojovala letenku do Bangkoku.“ Bez větších pochybností opustila v Anglii práci au-pair a život se jí rázem otočil naruby. „Strašně se bojím stereotypu, nejistota je pro mě určitý druh svobody. Líbí se mi, že nevím, kam mě palec zavede, kde budu večer spát. Někdy mě nabídnou nocleh. Svět není tak černý, jak si o něm mnozí myslí,“ míní cestovatelka, které stačí na tři dny dvacet eur vydělaných třeba žonglováním s diablem.

„Za spaní a dopravu neplatím skoro nic, začala jsem navíc hodně provozovat dumpster diving (hledání potravin v kontejnerech, pozn. red.),“ poodhaluje záludnosti cestovatelského rozpočtu. „Občas stačí zeptat se na benzince nebo v Mekáči, jestli nebudou něco vyhadzovat, a v 9 z 10 případů vám vyhoví, a ještě udělají kafe.“ Občas pracuje na dobrovolnických far-

☑ **Líbí se mi, že nevím, kam mě palec zavede, kde budu večer spát.**

mách za jídlo a nocleh, jinak přespává ve stanu. Nově hodlá usínat v hamace, uzavíratelné houpačí síti.

Cestování jí pomohlo vypořádat se s vlastními i cizími stereotypy. Třeba kvůli své orientaci se v islámských zemích nikdy bát nemusela. „Znám hodně lesbických muslimek. Můj nejlepší kamarád je muslim, vše o mně ví a nikdy s tím neměl žádný problém. V Indonésii jsem chvíli učila angličtinu a i tam věděli, že jsem na holky. Nikdy se na mě neřvali skrz prsty. Až doma ve Zlíně,“ vzpomene na nepříjemné setkání s opilou a agresivní Češkou. „Nejvíce kritičtí jsou vždy ti, co nevytáhnou paty z domova a jen koukají na zprávy. Věří tomu, co jim jiní naservírují. Já se raději podívám do světa sama a udělám si vlastní obrázek,“ dodává svérázná cestovatelka.

Na surfu za delikatesami

Že se dá bohatý život prožít bez tučného konta v bance, dokládá také příběh surfařky a food blogerky Bohunky Kosové, která v jednu chvíli hodila za hlavu život svázaný s prací v nadnárodní společnosti. „Nestačilo mi surfovat jen měsíc v roce.

Uvědomila jsem si, že bych chtěla žít úplně jinak,“ přiznává elegantní žena ještě opálená z marockých cest. Vedle nížko-nákladového cestování za velkými vlnami se rozhodla i natáčet blog Authentic World Food o jídle domorodců z různých končin světa.

„Když cestuji, často bydlím u místních lidí. Baví mě s nimi trávit čas, vidět, jak žijí. Vaření se při společných chvílích nevyhnete,“ ví cestovatelka, která svůj blog dosud plnila recepty ze Srí Lanky, Vietnamu, Thajska, Indonésie, Indie, Malajsie či Maroka. Nyní přemýšlí nad cestou do Mexika. Kulinářské zážitky sype nadšeně jako koření do pokrmů. Třeba vzpomínky na chvíli, kdy ji do své pouštní chatrče z větví pozvali chudí Romové z kmene Nayak Bhopa v Radžastánu. „Nádobí myli jen pískem a popelem, topili velbloudím trusem. Se svým jídlem se dělali opravdu poctivě a s láskou. Přitom bylo tak jednoduché – a zároveň to nejlepší čapátí, co jsem kdy jedla,“ vzpomíná mlsně. Na Srí Lance se zase účastnila posmrtného obřadu za zesnulou babičku, kde se k jídlu sezvala celá vesnice. Anebo gastronomického svátku u příležitosti první menstruace jedné z místních dívek. Zkoušet nové chutě se nebojí. „V Maroku jsme lovili hákem chobotnice. Musíte je vyštouřit ze skály a pak kousnout mezi oči. Tak jsem to dala a na pláži jsme si chobotnicí uvařili,“ směje se.

A proč cestuje po světě sama? „Nejdříve jsem chtěla jezdit s kamarády, nápad se jim líbil, ale pak si to rozmysleli. Tak jsem to zkusila bez nich,“ vzpomíná. Zjistila, že nikoho dalšího nepotřebuje. Obzvláště v komunitě tolerantních surfařů.

INZERCE

SIMPLY CLEVER

ŠKODA MUZEUM A VÝROBNÍ ZÁVODY ŠKODA AUTO

Prohlídky muzea s průvodcem, exkurze do výrobních provozů ŠKODA AUTO a cizojazyčný výklad po předchozím objednání.

Individuální prohlídka muzea je možná kdykoliv v rámci otevírací doby.

ŠKODA Muzeum, tř. Václava Klementa 294, Mladá Boleslav
T +420 326 832 038, muzeum@skoda-auto.cz
muzeum.skoda-auto.cz

JÁ, MOTORKA A NEKONEČNÁ SILNICE. Dominika Gawliczková hodila obavy blízkých za hlavu a sama zvládla cestu do dalekého Kyrgyzstánu.

Před rodinou ale svůj záměr zprvu tajila. „Mamce jsem nemohla říct, že jedu na blind, to by se zbláznila. Řekla jsem jí, že jedu na surfový kemp. Teď už všechno ví, zvykla si, ale pořád se o mě bojí.“ Své nejbližší nechce zbytečně stresovat, důvodů naštěstí mnoho nebylo, vyjma krádeže batohu s pasem a penězi či cestovní nemoci.

„V Indii jsem chytila nějaké parazity, to mi bylo opravdu hodně špatně. Bála jsem se, že ve špitále chytnu ještě něco horšího,“ vzpomíná na drsnější období s konečnou stanicí na kapačkách. Jenže přišlo překvapení. Obavy z indické nemocnice se rychle rozplynuly. „Žádné fronty, čisto, barevná a proslulá nemocnice, anglicky mluvící sestřičky. Vše bez zbytečného čekání a za hrozně málo peněz. Pokud bych měla nějaký závažný problém, poje-

du se snad léčit do Indie,“ usmívá se Bohunka.

Námluvy v harému

Právě úsměv je podle ní nejlepším jazykem. „Funguje skvěle, lidé jsou pak mnohem otevřenější. Naopak, 99 procent lidí bylo pohostinných až moc,“ vysvětluje, proč jí nikdy nedělalo problém najít na cestách ubytování i daleko od turistických středisek. Třeba v Maroku ji hostitelé přikrývali ručně dělanými koberci za statisíce.

Ač se jí muži v Asii či Africe často pokoušeli sbalit, s příliš dotěrnými chlapy si vždy dokázala poradit. Ženám prahnoucím po sňatku by doporučila právě zemi na severu Afriky. „Nabídku k sňatku v Maroku dostanete i pětkrát denně.

ŠKODA

OBĚDY S DOMORODCI. Svě nevšední kulinářské zážitky zaznamenává Bohunka Kosová na blogu Authentic World Food.

KDYŽ ŽENA SAMA SNÍDÁ. Probouzet se v krajinách, kde nepotkáte často ani živáčka, všechny tři dívky přitahuje.

SE SURFEM PO SVĚTĚ. Když zrovna nesbírá recepty od domorodců, hledá Bohunka na svých cestách co nejlepší spoty na surfování.

V Indonésii zase není výjimkou mnohoženství. Tam jsem se mohla stát součástí sbírky. Jedna z žen toho pána mi přitom tu nabídku úplně v pohodě překládala. Usmívala se, jako bych byla její nejlepší kamarádka, a těšila se, až přibudu do rodiny.“

Malá a nebojácná

Dominika Gawliczková už sama na motorce objela velkou část Evropy, pak se vydala do Kazachstánu a Kyrgyzstánu a nyní spřádá plány na cestu po Jižní Americe. „Baví mě být v neznámém prostředí a sama řešit krizové situace. Cesty mi trochu zostřily lokty a zvýšily sebevědomí. Dokážu víc věcí, o kterých bych si dříve myslela, že nezvládnou,“ přiznává nakažlivě usměvavá třidvacetiletá cestovatelka.

„Je to něco jiného než se skupinou, kdy za vás problém může vyřešit někdo jiný. A nemusím se dohadovat, kdy se bude vstávat,“ ví havířovská rodačka, kterou nyní můžete vidět ve snímku Trabantem až do posledního dechu o loňské expedici, které se účastnila na starém motocyklu čezeta. Teď ji čeká modernější, ale menší skútr Honda Zoomer, na kterém se učila jezdit v běžném provozu. „Má tři kilowaty, jede asi 60 kilometrů v hodině. Už když jsem jela do Kyrgyzstánu, mrzelo mě, že na něm nemůžu jet. A letos jsem si řekla: Proč ne? Pomalejší než trabant už to být nemůže!“ těší se na novou letní expedici. Na odhadem 8 tisíc kilometrů dlouhou cestu vyrazí z Kolumbie, cíl si vytyčila v Uruguayi. „Užívám si, že do těchto zemí nejsou třeba víza,“ říká s ohledem na kyrgyzstánské dobrodružství.

NA JIH AMERIKY. Na facebookových stránkách Dominika na cestě už v létě můžete sledovat nové zážitky malé velké cestovatelky.

☑ **Cesty mi trochu zostřily lokty a zvýšily sebevědomí. Dokážu víc věcí, o kterých bych si dříve myslela, že nezvládnou.**

Nejdražší položkou cesty mají být letenky, motorka „žere“ jen 1,8 litru na sto kilometrů. Dominika plánuje více využívat stan, ačkoli dříve čas od času raději přespávala v motelích pro řidiče kamionů. „Žádný velký průšvih jsem naštěstí nezazila. Pořád jsem ale radši trochu opatrná. V Kazachstánu mě chtěli zvát policisté na kafe místo zaplacení pokuty. Pepřák jsem ale chtěla použít jen jednou, když mě v Astaně obtěžoval opilý bezdomovec,“ vzpomíná na ojedinelou dramatickou historku. „Ale to se vám může stát i kdekoli v Česku,“ mávne rukou drobná, metr a půl vysoká dívka, která by v případě nouze volala svému příteli, cestovateli Danu Přibáňovi.

Navíc s sebou vozí zařízení, které každých deset minut odesílá údaje o její poloze. „To je taková psychická jistota pro lidi, co mě čekají doma. Táta mi díky tomu už v Polsku volal, proč ještě jedu, ať stavím radši stan.“ Kontakt s nejbližšími ji v dnešní době nahrazují technologie. Ve své přílbe má nainstalovaný interkom, může tak poslouchat hudbu i skypovat se svými kamarády za jízdy. „Všude po světě je strašně levná místní SIM karta, se kterou člověk může využívat data. Až se divím, že to tak levně nefunguje u nás. I v Indonésii jsou, co se týká karet pro turisty, vyspělejší,“ poznala během svých cest. Jediným strašákem tak zůstávají úrazy či nemoc. Třeba jako když na expedici s trabanty skončila na kapačkách v nemocnici. „Byla dvacet kilometrů ode mne a fakt nevím, co bych dělala, kdybych byla sama. Snažím se těmto situacím co nejvíce předcházet.“

Poprvé vyrazila sama na cesty v devatenácti letech, navzdory pochybnostem

dojela na slabé stopětdadvacítce až do Portugalska, následovala Skandinávie a výše zmíněné cesty po střední Asii. „Taky jsem se hrozně bála, člověk je ovlivněný svým okolím. Strašili mě muslimy, zahanlenými ženami, že mě zabijí nebo unesou

jako dívky v Pákistánu. Lidi mají některé státy zaškatulkované a bojí se už toho, když končí na -stán. Nemáme dost informací a jsme líní si je shánět,“ myslí si Dominika a vzápětí překvapuje příznáním, že sama zeměpis na základní škole

nesnášela. „Radši si všechno poznávám teď sama na vlastní kůži. Není důvod se bát, že by člověk nemohl sám takovou cestu zvládnout,“ uzavírá odvážná cestovatelka.

taborsky@tyden.cz

INZERCE

Naše bezlimitní asistence vás dotlačí domů i ze zahraničí

Bezlimitní asistenční služby k autopojištění Generali vás jistí v ČR i po Evropě, a to nejen při havárii.

generali.cz

 GENERALI